

Shoon Mi Mi Htet
18 June at 11:31 · ၈

ကျမရေးကြည့် ကကိပ်မိသည့်

လူမှုကွန်ယက်ပေါ်က သရော်စာများ

ချန်:မိ

CARICATURE : CARTOON MYO MIN MYAT
DESIGN : LUZAWTHIT - PICA MEDIA

ဆယ်လီကို စော်ကား၍ မြေမျိုသူများ အကြောင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်မှာ မိုးကအေးအေးနှင့်မို့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ဆိတ်သားခြောက်ဖုတ်ကလေးနှင့် ရေနွေးကြမ်းအိုးကလေးချပြီး တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးနေခိုက် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော်များ ဖြစ်ကြသော သူရမင်းလွင်နှင့် ဟန်မီမီလှိုင်တို့ နှစ်ယောက်သား ငေါက်စောက် ငေါက်စောက်နှင့် ကျွန်ုပ်အိမ်ဘက် လာနေသည် ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ဆို ... တပည့်ကျော်တို့ ”

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာသမားပီပီ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ခရီးဦးကြိုပြုရလေ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးမှာ ကွပ်ပျစ်ပေါ် ရိုရိုကျိုးကျိုးတက်လာပြီးလျှင် ရေနွေးများ ကိုယ်စီငဲ့ယူကြပြီး ကျွန်ုပ်ကိုပါရိုရိုသေသေ ငဲ့ပေးကြ၏။

“မခံချင်လွန်းလို့ ပါ မမရယ် မခံချင်လွန်းလို့ ပါ”

ဟန်မီမီလှိုင်မှာ ပြောလည်း ပြော ရေနွေးကြမ်းခွက်လည်း ကောက်မော့ရင်း စကားကိုဆက်၏။

“ဒီမယ်လေ ... ဒီတစ်ယောက် သိတယ်မလား”

ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းပြသည့် ဖုန်းထဲမှာ ဖုတ်ဘုတ် အကောင့်တစ်ခုအား ကြည့်မိလေလတ်သော် ဖုတ်ဘုတ်တစ်ခွင်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ကျော်ကြားသည့် လေဒီဘောဘီခင်မိမိ၏ အကောင့် ဖြစ်လေ၏။

“အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တုန်း ... ပြောပါဦး”

ကျွန်ုပ်က မေးလျှင် ဆိတ်သားခြောက်ဖုတ် ငမ်းနေသော သူရမင်းလွင်မှ မဆိုင်းမတွ ဝင်ဖြေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ မမရဲ့ ... သူဆယ်လီဖြစ်ပြီဆိုပြီး ဝုန်းတာ ဝုန်းတာ ဆိုတာများ ... မြင်မကောင်းဘူး၊ အွန်လိုင်း လောကမှာ သူ့ထက်စောတဲ့ အကောင့် မရှိဘူးတဲ့ ၊ ဇူကာဘတ်တောင် သူ့ထက် နာရီပိုင်း လောက်ပဲစောတာ ဆိုလား၊ ကျန်တဲ့ အကောင့်တွေက ၁၅၀၀ တန်ဖုန်းပေါ်မှ သုံးနိုင်တဲ့ အလေနထောအကောင့်တွေတဲ့ ... မမရဲ့ ”

ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးဖြစ်ပုံကိုလည်း စာနာမိ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့်နေရာတွင် မဆို ကျွမ်းကျင်နံ့စပ်သူ ဖြစ်ရကား အင်တာနက်ဆိုင်ကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို နေထိုင်ခဲ့ပြီး သိန်းနှစ်ဆယ်တန် ဂျီအက်စ်အမ်ကို ခါးကြားထိုးကာ လမ်းသလားခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော်နှစ်ယောက်မှာ မူ ၁၅၀၀တန် ဆင်းကတ်ကို ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးမှာ နေပူထဲ ဓာတ်ဆားရည်သောက်ပြီး တန်းစီခဲ့ရသူများ ဖြစ်၍ အနာပေါ်တုတ်ကျခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အဲတုန်းက ရပ်ကွက်ထဲက အခြောက်မ မျိုးသက်ထွေးဆို နေရာလှရင်းနဲ့ သူ့ပြိုင်ဘက် အခြောက်မ သော်သော်ဇနီးနှင့် ထဘီကျွတ်တဲ့ အထိ နပန်းလုံးဖူးသည် ဟူသတတ်။

မှတ်မှတ်ရရ သူရမင်းလွင်ဆိုလျှင် အင်တာနက်ချိတ်ခ ငွေတစ်သောင်းကျမည်ဆိုသဖြင့် သူ့အမေပါတိတ်တစ်ကွင်းကို အပေါင်ဆိုင်ပို့ပြီး အင်တာနက်ချိတ်ခဲ့ဖူး၏။

ရှိစေတော့ ဒါတွေက ပျံ့လွယ်လှလို့ သိပ်မကောင်း။

“ထားပါတော့ကွယ် ... သူ့ဘာသာသူ ဘာပြောပြော ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ပေါ့”

ကျွန်ုပ်မှာ သဘောထားပြည့်ဝသူပီပီ လေပြည်အေးနှင့် တရားဟော ၏။

“အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး ... မမရဲ့ ”

ဟန်မီမီလှိုင်က ပြောရင်း ဆိတ်သားခြောက်ပန်းကန်ကို လှမ်းနှိုက် ၏။

ကျွန်ုပ် ဘာမှ မပြောသောအခါ သူရမင်းလွင်ကပါ ဆိတ်သားခြောက်တစ်ဆုပ်နှိုက်ကာ ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်၏။

ဟန်မီမီလှိုင်က စကားဆက်သည် ။

“သူ နာမည်မကြီးခင်ကတော့ မင်္ဂလာပါ ဘာညာသာရကာတွေလုပ် လို့ လိမ္မာလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး လိုက်ခံတွေပေး၊ ကွန်မန့်တွေ ဝင်ရေးပေါ့ လုပ်ခဲ့ရတာ ... လုပ်ခဲ့ရတာ”

“အမယ်လေး ဘယ်လောက်ခံလို့ လဲ ဖရင့်လေး နည်းနည်းများ လာ တော့ မင်္ဂလာပါတွေ ဘာတွေလုပ်ဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ်က မင်္ဂလာပါ လုပ်ရင်တောင် အဖက်ပြန်မလုပ်တော့ဘူးလေ”

သူရမင်းလွင်ကပါ ဝင်ပြောသည် ။

“ဒါကတော့ ကွန်မင်္ဂတွေ များ လာရင် မပြန်နိုင်တော့ဘူးလေ ... ဖြစ် တတ်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြပေးသော်လည်း ဟန်မီမီလှိုင်က ဆက်ပြောပြန်၏။

“ဒါက ဘာဟုတ်သေးလို့ လဲ ... ဖလူဝါးလေး နည်းနည်းများ လာ

တော့ လေသံက ပြောင်း လာပြီ ... ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်သုံးတာ ဘယ်
ကောင့်သောက်ဂရုစိုက်ရမလဲ ဆိုပဲ ... ခုများ ဖလူးဝါးတေ ဖရင်းတေ ...
တော်တော်များ လာတော့ ပိုဆိုးသွားပြီ .... သူ့ပို့စ်တွေ မျက်စိရှေ့ရောက်
လာရင် သံဗုဒ္ဓရွတ်နေရတယ် ... အချိုးမပြေရင် ကလော်တုပ်မယ်၊ ဘ
ယ်ခွေးမှ လူမထင်ဘူးကွဆိုပြီး အရပ်လေးမျက်နှာကို ပတ်ဆဲတော့တာပဲ
မမရယ်”

သူရမင်းလွင်မှာ ပြောပြီး ရေနွေးထုပ်မော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မူ သက်ပြင်းကိုသာ ချမိ၏။

“ဒါဖြင့်လည်း မမြင်ကွယ်ရာသာ နေကြပါလားကွယ် ... သူ့ဟာသူ
ဘာပြောပြောပေါ့”

“အဲ့ဒါ ခက်တာ ... အဲ့ဒါ ခက်နေတာ .... သမီးတို့ ကလည်း မမရဲ့
တပည့်ကျော်တွေဆိုတော့ မျက်စိထဲ ခရောင်ဖြစ်နေရင် မနေတတ်ဖူး
လေ ... သမီးတို့ နှစ်ယောက်က သူ့ပို့စ်အောက်ကွန်မင့််ဝင်ပြီး ထောက်ပြ
တော့ သူ့နောက်လိုက်နောက်ပါတွေက ဆယ်လီကို မစော်ကားနဲ့ ဆိုတဲ့
ပြီး ရီပို့ ထုလွှတ်လိုက်တာ အကောင့်ကျသွားပါရောလား မမရယ်”

ဟန်မီမီလှိုင်က မျက်နှာငယ်နှင့် ပြောရှာလေ၏။

“ကဲ ကဲ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ကြနဲ့ ၊ အကောင့်တွေ မမ ဆယ်ပေးမ
ယ် ... နောက်ဆို ဆယ်လီကို မစော်ကားမိစေနဲ့ ပေါ့ကွယ် ကိုယ်က ဂျာတ
စပွတ်အကောင့်တွေ မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်တပည့်တွေကိုပဲ ကြိတ် ဆုံးမရ၏။

“အဲ့ဒါဆို သားတို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော် မမ ... အကောင့်လေး ဆယ်
ပေးထားနော် မမ”

ရေနွေးတစ်အိုးလည်း ပြောင်၊ ဆိတ်သားခြောက်ပန်းကန်လည်း ပြောင်ပြီးနောက် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်မှာ ပြန်မည့်ဟန်ပြင်၏။

“လိမ်လိမ်မာမာနေကြ ဆယ်လီတွေနဲ့ ရန်မဖြစ်နဲ့ ... ဆယ်လီဆိုတာ ပြစ်မှားရမယ့်အရာ မဟုတ်ဘူး ... သူ့ပရိသတ်က ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ... ဆယ်လီက တော်တော် ဖလူဝါက ခပ်ကဲကဲဆိုတာ ကြားဖူးလား”

ကျွန်ုပ် ဆုံးမစကားအပြီး သူရမင်းလွင်မှ မကျေမနပ်ဖြင့်

“ဟင်း မမလည်း ဒီတိုင်းပဲ ... ဆယ်လီစော်ကားတော့ မြေမျိုမှာ ကျ နေတာပ” ဟု ဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ဗြက်ဗြက်ဗြက်ဗြက်နှင့် လာရာ လမ်းအတိုင်း ပြန်ကြွလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ တပည့်အရင်းခေါက်ခေါက်လေးများအား ကရုဏာသက် စွာဖြင့် ၎င်းတို့ ကျောပြင်အား ကြည့်နေစဉ် ...

“ပလုံ စွပ်”

“ပလုံ စွပ်”

ဟု နှစ်ပလုံ၊ နှစ်စွပ် ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်ုပ်တပည့်ကျော်နှစ်ယောက် အရှင်လတ်လတ်မြေမျိုသည် ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“အောင်မလေး တကယ်မျိုပီဟ ... နောက်ကို မစော်ကားတော့ပါဘူး ... လေဒီဘောဘီခင်မိမိရဲ့ ”

နှစ်ယောက်သား အကြောက်အကန်အော်သောကြောင့် မြေမှာ ဆက် မမျိုဘဲ ဒူးဆစ်လောက်ထိသာမြုပ်သည် ကို တွေ့ရလေသည် ။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း သဘောပေါက်တော့သည် ။

အရင်ခေတ် မီးသီးဗန်းမှောက်တုန်းက ခင်းထားတဲ့ လမ်းက ချိုင့်ခွ

က်ကြီးဖြစ်ကာ မိုးရွာလျှင် ဗွက်အိုင်ကြီးဖြစ်သွားပြီး အနီဗွက်ထဲသို့ ကျွန်ုပ်ချစ်တပည့်နှစ်ယောက် ပြုတ်ကျခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း တဟားဟား အော်ရယ်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ အား အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရန် ဆော်ဩရလေ၏။

ထိုအခါမှ ၎င်းတို့ လည်း အဖြစ်မှန်ကို သဘောပေါက်ပြီး ရှုံ့မဲ့နှင့် အိမ်ထဲဝင် လာပြီးလျှင် ...

နှစ်ယောက်သားမှာ နဂိုမဲရသည့်ထဲ ဝဲမစွဲရလေအောင် ဆရာသမား ကိုယ်တိုင်ထုတ်ပေးသည့် ကာဘော်လိပ်ခွဲဖြင့် ပွတ်သပ်ဆေးကြောကြရ ရှာလေကုန်သတည်း။။

(ဆယ်လီသတ္တာ ရပို့သကာ)

*

ဝပိုင်တဲ့ မြေ

အချိန်ကား ...

မြန်မာပြည်ဝယ် စစ်ပြီးကာလ။

စစ်မပြီးကာလတုန်းကတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတာ ဘာမှ မလွယ်။ ဘာလို့ ဆို စစ်မှ မပြီးသေးဘဲကိုး။

ဒီဘက်ခေတ်မှာ တော့ ဦးစကူဘာတစ်ယောက် သင်္ဘောသားဘဝကနေ မြန်မာပြည်မှာ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားတော့မည်ဟု ကြွေးကြော်ကာ ယုံကြည်စွာအခြေချရန် ပြန်လာသည် ။ လူတွေကတော့ ပြောကြသည် ။ စစ်ပြီးစပေမယ့် လုပ်ရကိုင်ရတာ မလွယ်ပါဘူးတဲ့ ...၊ ဒါကိုတော့ စကူဘာ လက်မခံ။ ဘာလို့ မလွယ်ရမှာ လဲ ... လွယ်လိုက်တာမှ ဟိုဘက်တောင်လွန်သည် ။ ဒီမှာ က အရင်းအနှီးတွေ ဘာတွေမလို။ ပညာတတ်စရာလည်း မလို။ ဇွဲ၊ လုံ့လလည်း ဒီလောက်ကြီးမလို။ မြန်မာပြည်မှာ က လုပ်ကိုင်စားသောက်ရင် ငွေရှာလို့ ရနေတာပဲ။ မြန်မာဆိုတာက ကရုဏာတရား အခြေခံထားပြီး မေတ္တာနဲ့ နေတဲ့ လူမျိုး မဟုတ်လား ...။

ငယ်ငယ်က စကူဘာ့အဖွား ပြောဖူးတာတောင် ပြန်မှတ်မိသေးသည် ။ မလှူတတ်ရင် ဈေးရောင်းတဲ့ ... ။ ဟုတ်တယ်လေ။ စေတနာသဒ္ဓါတရားမြင့်မားလှတဲ့ ဗမာ့စိတ်ဓာတ်က အဲ့ဒီမှာ တင်ပေါ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဈေးရောင်းရမည်။ လောလောဆယ်တော့ တစ်ပိုင်တစ်နီ

င်ကလေးပေါ့။နောင် ဒီထက် အဆင့်မြင့်သွားရင်တော့ ဗတ်စကိုဒဂါးမား
တို့ ၊ ကိုလံဘတ်တို့လို နယ်မြေသစ်ထွင်ပြီး ကုန်စည်ရောင်းဝယ်ဖောက်
ကားရမည်။ ကိုယ်က ကမ္ဘာပတ်လာတာပဲ။ သူများ တကာတွေလို တစ်
နေ့လုပ် တစ်နေ့စား ရသမျှနဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မယ့်အထဲ စကူဘာတို့ မ
ပါ။

ဘာရောင်းရမှန်းသာ စိတ်မကူးရသေးတာ ကိုယ့်ကုန်စည်ကို နိုင်ငံ
တကာထိုးဖောက်ဖို့ အထိ စကူဘာတို့ က မျှော်မှန်းထားပြီးသား။ ဒီလို
အဆင့်မြင့်မြင့် စိတ်ကူးကြံစည်ပြီးသကာလ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်
တော့ သူငယ်ချင်းတွေ လိုက်ကျွေးတာ စားသောက်ရင်း တရုတ်တန်းဆို
တဲ့ နေရာကို ရောက်သည် ။ စားစရာကလည်း စုံ၊ ရောင်းတာကလည်း
အစုံ၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေကြတာများ အားရစရာကြီးပါလား။ ဒီ
လို စည်စည်ကားကားကြီး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေလို့ ဆိုင်နဲ့ ကနား
နဲ့ မအောက်မေ့လေနဲ့ ။ အားလုံးက ပျံ့ကျဈေးသည် တွေ။ ဆိုင်ခန်းခတွေ
ဘာတွေလည်း မလို ။ ပိုင်လေတဲ့ စီးပွားရေး။ ကြုံတဲ့ လူ ဝင်ရောင်းကြ
တာ ထင်သည် ။ ဒါနဲ့ များ မြန်မာပြည် ငွေရှာရခက်တယ် လုပ်နေကြ
သေး ...။

ဒီဂလောက်ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ကြီးကို မြင်တော့ စကူဘာဈေးရော
င်းမည့်အစီအစဉ် စတင်အသက်ဝင်လာသည် ။ ကွမ်းယာရောင်းမည်။
ကွမ်းယာဆိုလို့ ပေါပေါပဲပဲ ဖြစ်သလိုချရောင်းမယ် မထင်နဲ့ ။ ကွမ်းယာ
ကိုမှ စနစ်တကျရောင်းမည်။ နိုင်ငံတကာ စံချိန်၊ စံညွှန်းမီအောင် ရောင်း
မည်။ လူသားတွေအတွက် အန္တရာယ် မဖြစ်သော ကွမ်းဆေးပစ္စည်းများ
ကို သုံးမည်။ ပျူရီဖိုင်းဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အော်ဂဲနစ်တွေပေါ့။ ပြီးရင် ကွ
မ်းတံတွေးထွေးဖို့ ပလပ်စတစ်ဘူးလေးတွေပါ ထည့်ပေးမည်။ စည်းက
မ်းက အရေးကြီးသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ။ ပါးစ

ပ်ပေရင် သုတ်စရာ တစ်ရှူးပေါ်လေးကအစ ပေးဦးမှာ ။ ကိုင်း ... မိရဲ့
မဟုတ်လား နိုင်ငံတကာအဆင့်။

ဒီလိုနဲ့ ... အကြီးကြီးကြံပြီး တရုတ်တန်းမှာ လမ်းဘေးကွမ်းယာသ
ည် လုပ်ဖို့ လုပ်ငန်းစရတော့သည်။ လမ်းပေါ်ရောင်းရတယ် ဆိုတော့ ပြ
ဿနာက သိပ်မရှိ။ ပထမဆုံးနေ့ကတော့ ကွမ်းယာဗန်းလေးကိုလွယ်ပြီး
လမ်းလျှောက်ရောင်းမည်ပေါ့။ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်လေးလေ။ ဒီလိုနဲ့ ကွမ်း
ယာဗန်းလေးလွယ် ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်လုပ်ရင်း
ဈေးအစမ်းရောင်းကြည့်သည်။ အဆင်ပြေသား။

ကိုယ့်ရှုပါကလည်း မြောက်ကိုရီးယားက ကင်ဂျုံအန်းနဲ့ ဆင်တင်တင်ဆိုတော့ကာ မျက်နှာမြင်တာနဲ့ တင် ဝယ်ချင်သူက အများ သား။

ဒီလိုဈေးလျှောက်ရောင်းရင်း သတိပြုမိတာရှိသည်။ ။ ကျွန်းစားပွဲပြား အရှည်ကြီးခင်းထားသော ဆိုင်နေရာအလွတ်ကြီး။ တစ်ရက်လည်း ရောင်းမဲ့သူမရှိ ... နောက်ရက်တွေလည်း ထိုနည်း။ သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ စကူဘာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီနေရာဟာ ပိုင်ရှင်မဲ့တာသေချာပြီ။ ဒီတော့ သူနေမယ် ကွမ်းယာဆိုင် တည်မည်။ သူ့ဆိုင်ဘေးက ပ်လျက်က တုတ်ထိုးဆိုင်။ သူရောင်းတဲ့ ဈေးကတော့ မသေး ... ရောင်းတဲ့ တုတ်ထိုးအဖတ်လေးတွေကတော့ စက္ကူချပ်တွေလို ခပ်ပါးပါး။ ရှိပါစေလေ။ သူတို့ က ကိုယ့်လို အင်တာနက်ရှန်နယ်ရည်မှန်းချက်နဲ့ ကြိုးစားရကောင်းမှန်း သိကြရှာတာမှ မဟုတ်တာ။ နေပါစေ ... သူတို့ ဘဝနဲ့ သူတို့ ။

ကွမ်းယာရောင်းရင်း တုတ်ထိုးသည် နဲ့ အသားပေါင်းသည် ပြောတာ နားစွင့်မိသေးသည် ။ တုတ်ထိုးသည် က သူ့ဆိုင်နေရာက သိန်းအစိတ် တွဲ ၊ သုံးဆယ်ပေးတောင်မရောင်းပါဘူး ဆိုပဲ။ ခုလို ကိုယ်ပိုင်နေရာနဲ့

ရောင်းရတာ စိတ်မပူရဘူးတဲ့ ...။ အလကား သောက်ကြွား ..၊ ဆိုင်နေရတဲ့ ရှိတာကဖြင့် တုတ်ထိုးကြိမ်ခြင်းနဲ့ ခွေးခြေပု ၇ လုံး ...။

အသားပေါင်းရောင်းတဲ့ တရုတ်မက ပြောသေးသည် ။

“ကိုဘာဘူတို့လို ၃လုံးပေါက်ရင်တော့ ပြောအားရှိတာပေါ့ ..၊ ကျမဆိုငှားဖွင့်ရတာ ... ခုတောင် ပိုင်ရှင်က တစ်လတစ်သိန်းခွဲ လိုချင်နေတာ ...”

အပိုတွေ၊ မျက်နှာမှေးမ ငါမကြားကြားအောင် တမင်လုပ်ပြောနေတာ။ ငါ့ကို အရင် သင်္ဘောသားမှန်း မသိလေရောသလား ... ဟင်း ဟင်း ... ဆိုပြီး စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်သေး။

ပြောသာ ပြောရတာ၊ လမ်းထဲက ပုရစ်ကြော်သည် ၊ သစ်သီးသည် တွေကလည်း ချေလိုက်ကြတာမှ ... မသိရင် နိုင်ငံတကာက စူပါမားကက်မှာ ရောင်းနေရတယ်များ အောက်မေ့နေလားမသိ။

အမှိုက်သိမ်းစနစ်ကလည်း လွယ်ကူအဆင်ပြေသည် ။ ဆိုင်ဘေးပစ်ချလိုက်ရုံ။ ကဲ ... ဒီထက်လွယ်ကူသက်သာတာ ရှိဦးမလား။ အဆင်ပြေချက်။ ဘယ်နိုင်ငံမှာ မှ ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးလေ။

ဒီတော့ မြို့တော်ဝန်ကြီးရဲ့ ဈေးသည် တွေအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာက ထင်းလို့ ၊ ရှင်းလို့ ...။ ဒီလိုမြို့တော်ဝန်ကြီးပုံများ ထိုင်းဘုရင်ပုံလို အကြီးကြီးတောင် ချိတ်ထားချင်မိသေးတော့သည် ။ စကုဘာလည်း ကျေးဇူးတင်သည် ။ ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ အတိတ်ကံနဲ့ လည်း ဆိုင်မည်။ “ကွမ်းယာကလေး ထရောင်းတယ် ... ဟော နေရာကဆို ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်”။

ဒီလိုနဲ့ ရောင်းကောင်းလာလိုက်တာ ငါးရက်မြောက်ပြီ။ ဒီနေ့တော့

ဆိုက်ကို အရင်ရက်ထက် စောစီးစွာရောက်သည် ။ မိုးလေဝသအခြေအနေကလည်း ကောင်းသည် မို့ စောစောရောင်းလေ ငွေပိုရလေပေါ့။

ဈေးရောင်းကောင်းမယ်ကြံတုန်း လမ်းထဲကို လက်တွန်းလှည်းတစ်စီး တွန်းပြီးဝင်လာသည် ။ အိုးကြီးအိုးငယ်တွေ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေနဲ့ ။ တွန်းလာတာက တရုတ်ဝဝကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တပည့်ဖြစ်ပုံရသည့် ကုလားဆင်လေးတစ်ယောက်။ စကူဘာဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ခပ်တည်တည်ရပ်ပြီး အထုပ်တွေ၊ အိုးတွေ ချသည် ။ အောင်မာ ... ရာရာစစ ငါ့ဆိုင်ရှေ့များ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲပေါ့။

ကုလားဆင်ကောင်လေးက စကူဘာရဲ့ ထုံးအိုးတွေ၊ ဆစ်ဂနယ်ဘူးတွေကို ဖယ်ဖို့ လုပ်သည် ။ နေလို့ မရတော့ ...

“ဟေ့ ဟေ့ လူတွေ ...၊ ဒါ ကျုပ်ဟာတွေ မကိုင်နဲ့ ...”

ခပ်ဝဝတရုတ်ဆီက စကားသံထွက်လာသည် ။

“ဟေ့ကောင် ကွမ်းယာသည် ၊ နီက ဝဆိုင်ကိုလဲ ကျူးကျော်သေးတယ်၊ ငါ့လဲ မခန့်လေးစားလုပ်သေးတယ် ... ဟမ် ဒါ ဝဆိုင်”

“ဒီမှာ တရုတ်ဘောကြီး အဲလေ တရုတ်ငပေါကြီး၊ ဒီဆိုင်မှာ ကျုပ် ကွမ်းယာရောင်းလာတာ ကြာပြီ၊ ဘာလို့ ခင်ဗျားဆိုင်ဖြစ်ရမတုန်း”

“ဟိကောင် ကွမ်းယာသည် ကျူးကျော်ကောင်၊ ဒီဆိုင်မယ် ဝရောင်းလာတာ သမ်မီလသုံးဆက် မီကလော့ဖူး၊ ဒါ ဝတို့ ဘိုးဘွားပိုင်၊ ဟိကောင် ဒါ ဝတို့ ဘီဘင်ပိုင်ဆိုင် နီ နားမီလည်ရင် ရှီးပြမယ်၊ ငါ့အဘေး ဦးတိတ်စွမ် ဒီနေရာမှာ ကုန်ထမ်းပြန်လာရင် စက္ကူပုံးခင်းပြီးအိပ်တာ၊ ငါ့အဖိုး ဦးတိတ်ဖန်မီးမ ငါ့ဖွားဖွားက ဒီနေရာမယ် အော်ကွိုကြည်ရောင်းလယ်၊ ငါ့ အတယ် ဦးတိတ်ချန်ကနေ ငါ့အထိ ဒီနေရာမယ် ဆန်ပြုတ်နဲ့ ဘဲသား

သုတ်ရောင်းစားလာတာ၊ မြန်မာနေရှင်နယ်အဲလိုင်းက ပရမိုးရှင်းလုပ်လို့ ငါ ဟောင်ကောင်ကို ရှေ့ပင်းထွက်နေတာ တစ်ပတ်ရှိသေးတယ် ... ဘယ်အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကွမ်းယာသည် က လာဈေးရောင်းတယ် မတိဖူး ... ငါ့ဘိုးဘွားပိုင်ဆိုင် ငါမြတ်နိုးလွန်းလို့ သိန်းတစ်ရာငါးဆယ် ပေးတာတောင် မိရောင်းဖူး”

“ခင်ဗျား ပေါက်ကရတေ မပြောနဲ့ .... ဒါ စည်ပင်သာယာလမ်း ... မြို့တော်ဝန်ကြီးတောင် ဘားမှ မပြောဘူး ... ခင်ဗျားပိုင်တယ်ဆိုရင် ဂရန်ပြ”

“ဟဲ့ ကျင်စွဲတို့ ကျင်အိတို့ လာကြစမ်း လာကြစမ်း၊ ဒီမယ် ငါတို့ ဈေးဆိုင်တန်းကို ခိုးဝင်ကျူးကျော်တစ်ကောင် ငါ့ကို ပြန်ပက်နေတာ လာကြည့်စမ်း ... ငါ့ဆိုင်ကိုလည်း ကျူးကျော်သေး၊ ငါ့ကို ပြန်ပြောနေလယ်”

အဲလိုပြောလိုက်မှ ဆိုင်နားက ဈေးသည် တွေ အကုန် စကူဘာနား စုပြုရောက်လာသည်။ ။

ဝိုင်းအာလိုက်ကြတာများ ကျွက်ကျွက်ကိုညံလို့ ။ လမ်းဘေးခိုးဝင်ကွမ်းယာသည် ကို ချေမှုန်းကြမတဲ့ ။ ရုပ်တွေကလည်း တကယ်လုပ်မယ့်ပုံ။

စကူဘာပဲလေ ...။ သူများမှတ်လို့ ။ ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့ စကူဘာ။

တရုတ်ကြီး ရစလာထောင်ချိန်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို မသိမသာ ခြင်းထဲ ထည့်နေတာ။ ပစ္စည်းသိမ်းပြီးချိန်မှာ စကူဘာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဖြပြီး အာပြကြီးနဲ့ အော်တော့သည်။ ။

“ကတ္တရာလမ်းကို ကယ်တင်ပါ၊ ဆေ့ဖ် သည် ကတ္တရာ ...”

ထပ်အော်ပြောခဲ့သေးသည်။ ။

“ခိညားတို့ ကို မြို့တော်ဝန်နဲ့ တိုင်မည်”

အော်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးလာရသည်။ ။

တရုတ်တန်းကတော့ ကျွတ်စီစွာ ကျန်ခဲ့လေပြီ။ ဟူး ... မောလိုက်တာ ...။

ကံမကောင်းချက်။

ဒီလိုနဲ့ သူ့ကားရပ်နားထားရာ တရုတ်တန်းနားက လမ်းကြားထဲ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ။

ကားဆီရောက်တော့ ...

“ဟာ ... သွားပါပြီ ...”

ကားဘီးလေးလုံးစလုံး လေလျှော့ခံထားရသည်။ ။ ဘာလုပ်မယ်စဉ်းစားနေတုန်း ဘေးကို တရုတ်ခပ်ပိန်ပိန်တစ်ကောင် ရောက်လာသည်။ ။

“ဟေ့ကောင် ဒါ ငါ့အိမ်ရှေ့ မင်းကားရပ်လို့ မရဘူး ..”

“ဘာပြောတယ်”

တင်းနေသောစကူဘာ ပြန်ဖြဲလေပြီ။

“မရပ်စေချင်လို့ တာယာခွေချထားတာ ... နင်မမြင်ဘူးလား”

စကူဘာ အသားကုန်ပေါက်ပြီ။ အစောက တရုတ်တန်းဒေါသတွေ ဒီတရုတ်ပိန်အပေါ် ပုံချလိုက်သည်။ ။

“ဟေ့ကောင် တရုတ် ... ငါရေထဲမယ် သဘောမောင်းလာတာ မင်းအသက်လောက်ရှိပြီ ... သဘောဆိုတာ တာယာကွင်းမြင်ရင် ကပ်တယ် မသေမချင်းမှတ်ထား ... ငါတယ် လုပ်လိုက်ရ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြီးသကာလ တယ်လီဖုန်းကို ထုတ်ပြီး ဆက် လိုက်လေသည်။ ။

“ဟယ်လို ... လဝက လား”

တစ်ဘက်က ပြန်ဖြေတာပြောနေခိုက်မှာ ပင်
တရုတ်ပိန်ပိန်လေးခမျာ “မသိလို့ ပါ ဆရာကီး”ဟု ဘိန်းစားသံနှောကာ
ပြောရင်းထွက်ပြေးသွားသောကြောင့် စကူဘာပြောတဲ့ စကားတွေ
မကြားတော့။

စကူဘာ ဆက်ပြောသည် ကား ...

“ဟဲလို လဝကလား ... ဟဲ့ကောင် လှိုင်ဝင်းကြည် .. ငါ့ဆီလာခဲ့ဦး ..
ငါ့ကားလေးဘီးလုံး လေလျှော့ခံရလို့ လေထိုးစက်ယူပြီး တရုတ်တန်းကို
အခုလာ ...”ဟူ၍ သာ။။။

*